

БАРВІНОК

№ 5 Журнал ЦК ЛКСМУ та Республіканської Ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна для школярів молодших класів

ТРАВЕНЬ 1969

СУРМИ ТРАВНЯ

Василь ГРІНЧАК

Малюнок Г. ТУЛЬЧЕВСЬКОЇ

Заголубів барвінок у садах,
Травневе небо теж заголубіло,
Вишнева гілочка на голубих вітрах
Розквітла вся і стала біла-біла.

І ранок, ніби голуб, прилетів
До нас у школу. Ми йдемо на свято!
В колоні нашій прапор заяснів,
Здійнявсь над нами сонячно й крилато.

Йдемо щасливі. Очі Ілліча
Всміхаються з портрета веселково.
Мов мак, розквітло сяйво кумача,
І площі наші й вулиці святкові.

Гей, барабанщик, пісню починай!
Ми — жовтенята, Ленінові діти!
Життя квітчає зореносний Май,
Ми будемо по-ленінському жити!

Горністе, засурми нам маршову,
Готові ми до подвигу й звитяги!
В день Перемоги під гвардійські стяги
Ми станемо в шеренгу бойову!

То ж хай дзвенить травнева пісня свято,
То ж хай весняно прапори цвітуть!
Ми всі йдемо піднесені й крилаті,
Міцний наш крок і світла наша путь!

Василь ХОМЧЕНКО

Малюнок М. ПШІНКИ

У КВІТНІ

У вісімнадцятому році вороги революції поранили Леніна. За якийсь час він одужав, а куля так і лишилася в плечі. Все ніколи було лягти на операцію. І аж у квітні двадцять другого року Ленін нарешті погодився відірватися од роботи і поїхати в лікарню.

Приїхав туди Володимир Ілліч уранці. Стояла сонячна і тепла година. Вночі йшов дощ, і земля на подвір'ї лікарні парувала на сонці. Дерева вже огорнулися ледь помітною зеленню: ще два-три дні — і проклюнуться гострі зелені листочки. По доріжках бігали шпаки: збирали дощових черв'яків, що повиповзали з землі. Очманіло кричали граки. І в кожній доріжці горіло своє райдужне сонце... Весна!

Ленін зайшов у лікарню, роздягнувся. У коридорі стрів хлопчика в довгій сорочці. Хлопчик хихикнув і скочив за двері, в свою палату. Володимир Ілліч, ідучи мимо, заглянув туди. Хлопчик з розбігу кинувся у ліжко і накрився ковдрою.

— А мене нема! — гукнув він. — Мене не знайдете.

В палаті стояли ще два ліжка. На одному, звісивши ноги, сидів дід з чорною бородою, на другому — хлопець читав уголос газету. Дід слухав і поважно кивав головою. Ленін привітався з ними, але в палату не зайшов.

— Мене не знайдете! — знову вигукнув хлопець.

— Знайду, — сказав Володимир Ілліч.

— Де ти?

— Я тут! — показалася з-під ковдри стрижена голова.

— Виходь сюди, — поманив пальцем Ленін, — тільки не кричи так дуже.

Хлопчик зсунувся з ліжка і сміливо підійшов до Леніна. Кругловидий, синьоокий, у довгій сорочці, він був схожий на дівчинку.

— Що в тебе болить? — нахилившись до нього, спитав Володимир Ілліч.

— Тепер уже не болить. Рука боліла. Мені її розрізали і зашили.

— А як тебе звуть?

— Сенько. Я вмію на голові стояти. Показати?

Він надався до ліжка, та Ленін спинив.

— Хай іншим разом.

Сінник з'їхав з Сенькового ліжка, подушки не було, а простирадло і ковдра лежали жужмом. Видно, хлопчик не раз показував своє штукарство.

— Ох і ліжко ж у тебе, Сенько, — посоромив його Володимир Ілліч. — А подушка де?

— А, — махнув хлопчик рукою. — Нема. Забрали... А в мене дома синиці є.

Сенько вийшов у коридор і почав було розповідати про своїх синиць, але в цей час Володимира Ілліча покликали якісь дядьки.

— Ви на операцію? — спитав Сенько.

— Еге, брате, на операцію.

— Не бійтеся, — заспокоїв Леніна хлопчик. — Попросіть, щоб дали на сон. Коли мою руку різали, я спав.

Після операції Леніна поклали в невеликій окремій палаті. Трохи зблідлий, він мовчки лежав, дивлячись крізь вікно на чисте синє небо. Гілочка тополі — їй було коло стіни тепліше, ніж іншим, — уже порснула кволенькими листочками. Над гілочкою повиснув червоний метелик, попурхав і несміло присів на зелений язичок листочка... Весна. П'ятдесят третя весна...

В палату тихо ввійшла медична сестра. Вона помітила, що Леніну незручно лежати на одній подушці, і принесла другу. Хотіла підкласти йому під голову.

— Що це? — спитав Володимир Ілліч.

— Подушка.

— В мене ж є. Досить одної.

— Володимире Іллічу, вам незручно.

Ленін згадав Сенькове ліжко без подушки і спитав:

— Скажіть, Катерино Олексіївно, а в кого ви взяли цю подушку?

Сестра розгубилася.

— Ага, — сказав Ленін, ніби зрадівши своєму здогадові. — Ви забрали у хворого. Значить, комусь жодної, а мені дві?

— Що ви, Володимире Іллічу, всі хворі мають подушки.

Зайшов лікар, і вони удвох ледве вмовили Леніна взяти подушку.

Залишившись наодинці, Володимир Ілліч повернувся до вікна і знову побачив червоного метелика, котрий сидів на листочку. Раптом на тополю зливою сипонула зграя горобців, зацвірінькала, запищала, одразу забила всі інші звуки. Два горобці-шибеники налітали один на одного, зривалися униз. Гілочки тремтіли від пташок, немов од вітру.

В палату, міцно грюкнувши дверима, влетів Сенько.

З ходу гепнувся у крісло і почав підскакувати на ньому.

— А я завтра додому піду, — похвалився він.

— Щасливої дороги, — побажав Ленін.

— Ви тут теж довго не лежіть. Весна вже.

— Постараюся.

— І приходьте до мене. Я синиць буду випускати на волю.

— Неодмінно випусти, — Володимир Ілліч підвівся і сів, спершись плечима на спинку ліжка. — А скажи мені, Сенько, де твоя подушка?

— Нема, забрали.

Погойдуючись у кріслі, Сенько повідомив, що він уже не маленький і не хворий, може й без подушки спати, і навіть без сінника.

Вислухавши Сенька, Ленін спохмурнів, докірливо похитав головою і сказав:

— Ай, як недобре.

— Я не буду, — винуватим голосом відповів Сенько, думаючи, що Ленін говорить до нього.

Увійшла сестра, суворо глянула на Сенька. Хлопчик вибіг.

— А все ж недобре ви зробили з подушкою, Катерино Олексіївно. Виходить, у Сенька забрали. Признайтеся.

Сестра здивовано знизала плечима і вийшла.

Повернулася з Сеньком. Хлопчик тримав під пахвою подушку.

— Сенько, скажи, де була твоя подушка? — спитала сестра, докірливо всміхаючись.

— У діда.

— Чому?

Сенько зиркнув на Володимира Ілліча, зашарівся, а потім одвернувся до вікна і сказав:

— Я кидався нею. Так дід сховав її під свій сінник і не давав. А тепер віддав. Ось вона.

Ленін якусь мить дивився на Сенька, потім схопився за груди і засміявся так, як він міг сміятися у найвеселіші моменти.

Прибіг лікар.

— Що таке? — сполохався він.

— Весна, шановний лікарю, весна! — промовив Ленін. — Погляньте, як горобці чубляться. Он там, на тополі... Ох, які забіяки!

І погрозив пальцем Сенькові, який затискав рота руками, не маючи змоги втриматися від сміху.

Переклав з білоруської Ю. АВДЄЄВ.

Оксана СЕНАТОВИЧ

Малюнок О. ЖИВОТКОВА

ДОЩ

Хмара воду ллє з відра
на зелені трави.
Гриць у хаті край вікна
примостивсь на лаві.

Дах не хоче, аби Гриць
змок, як в лузі коні,—
підставляє горілиць
бляшані долоні.

Ловить ринвами в цебер
голубу дощівку.
Вітер крила розпростер
вишням на причілку.

Мокнуть стіни, до кімнат
вітру не пускають.
Стіни дивляться у сад,
очі протирають.

Гей, у небі вже стає
у сім дуг веселка,
у відро порожнє б'є,
тішиться, весела!

У КОЖНІМ СЕРЦІ — ЛЕНІН!

Валентин БИЧКО

Малюнок В. ЛЕГКОБИТА

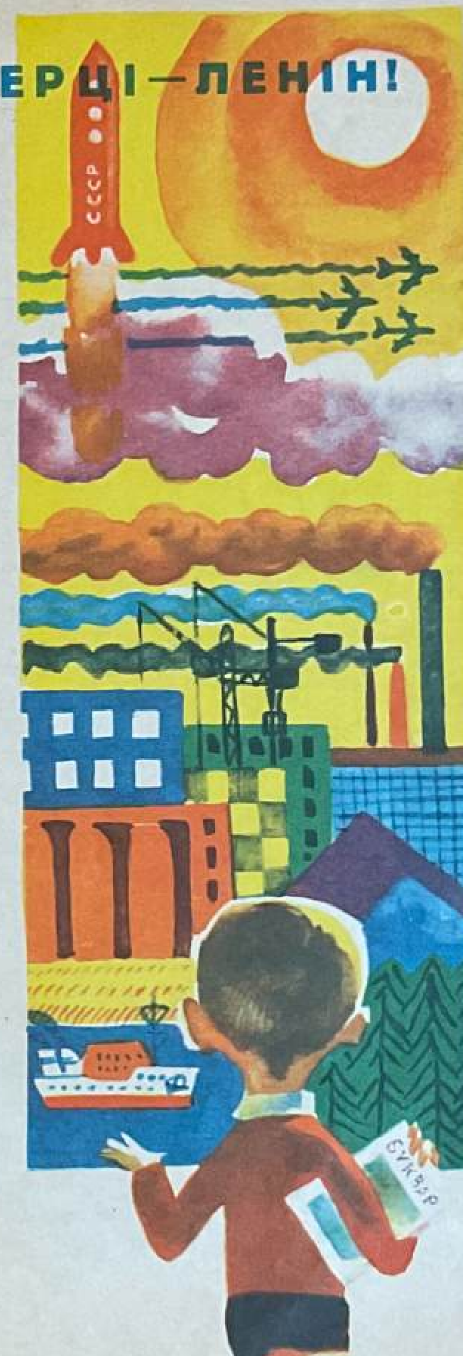
Ілліч! Наш рідний Ленін!
Я бачу всюди, де він.
Я добре його знаю.
Я скрізь його пізнаю:
У книжці і в газеті,
У хаті — на портреті.
А в скверику зеленім
Стоїть гранітний Ленін...

Говорить мама: — Ленін!
В усіх домах живе він.
Ілліч живе усюди,
Де є трудящі люди:
В цеху, в широкім полі,
І в шахті, і у школі;
Де зводяться оселі,
Де вибухають скелі,
У горах, між ущелин...
У кожнім серці — Ленін!

— Ой, люба мамо-нене!
Це значить — і у мене.
Я ж теж встаю уранці
Й беруся враз до праці —
Вожу пісок у тачці,
Полю бур'ян на грядці.
Дарма часу не гаю —
Тобі допомагаю.

Я вчусь іще й читати,
Щоб буть таким, як тато,
Ставать щодня все кращим,
Зростати роботящим.

Я бачу усміх ненин:
— У тебе в серці Ленін!

Віктор КАВА

Малюнки О. МІКОРИ

ТЕМНОЇ ЗИМОВОЇ НОЧІ

(Уривок з повісті про юного партизана, комсомольця Спиридона Гнатюка).

Спиридон стояв край озера і не міг відірвати очей од його блискучої синюватої рівноти. Майже тиждень трималася просто-таки весняна погода, сніг на льоду розтав, розлився тремкою холодною калюжею. А вчора звечора раптово налетів сіверко, дмухнув студено. І вода на озері вкрилася тонким льодком, під яким таємниче мрів старий лід. Якщо добре розігнатися, то по такому льодку можна далеченько залетіти. Ну, а потім, звичайно, провалитися по кісточки...

Спокуса була така велика, що Спиридон мимоволі одійшов подалі. І схаменувсь. Не годиться кур'єрові партизанської бригади, комсомольцеві, мов хлопчиськові, ганяти по льоду... Зітхнув і рушив до просіки, куди невдовзі мала прибути група Орлова.

Групу Орлова треба було переправити на волинське Полісся, до основних сил бригади. Так наказав командир. Після перемоги Червоної Армії під Сталінградом він вирішив зібрати маленькі загони та групи, що діяли на Волині, водно. «Зберемо в тилу фашистів цілу армію месників і будемо трощити гадів на всю котушку!» — вимахував він кулаком, даючи Спиридонові завдання.

Лейтенанта Орлова фашистські «месершмідти» збили 1941 року неподалік од Луцька. Орлов устиг вистрибнути на парашуті. Один із «месерів» сіконув чергою по парашутистові. Вогнем опекло ногу. Упав на копицю й знепритомнів. А опритомнів уже в якомусь сараї. Поруч стогнали інші поранені. За дверима чулися німецькі гаркаві голоси. «Полон...» Од злості й сорому Орлов скреготнув зубами. Першою думкою було — застрелитись. Лапнув себе за бік — нема пістолета.

Уранці їх приєднали до великої колони полонених і погнали. Коли минали густий сад, обкопаний глибокою канавою, Орлов непомітно звалився в неї. На щастя, його не помітили. Коли колона пройшла, виліз і побрів на схід. Брів лісами, обминаючи села. Гриз кору, їв траву і відчував, що скоро впаде й не встане. Що далі, то нестерпніше боліла поранена нога... Крізь туман, що застилав очі, побачив три хатки на галяві серед лісу. Покульгав до них... Не дійшов кроків десять і впав... Відчув, що хтось тягне за ноги. Наледь розплющив око. Побачив літню жінку, худеньку, слабосилу. Розтулив опухлі губи: «Ви мене... нагодуйте, а тоді... піду». Жінка скорботно похитала головою: «Мовчи вже. Такий тяжкий — дух випирає...»

Місяців два одхаючувала жінка Орлова — рана загноїлася. Добре, що хутірець у глухому лісі, німців та поліцаїв і не бачили люди... Оклигавши, Орлов з допомогою господині тітки Насті порозшукував отаких, як сам, утікачів, по сусідніх хуторах і створив партизанську групу. Підривали німецькі машини на дорогах, громили обози, рвали телефонні дроти. І саме Спиридон прочув од людей про цю групу та зв'язав її з бригадою Бринського. І от тепер мав привести групу до бригади.

На просіці почувся тупіт копит. Спиридон визирнув з-за куща. «Орловці». Несхвально похитав головою. Партизани картинно сиділи на двох німецьких возах з автоматами в руках. А сам Орлов не менш картинно сидів коло німецького станкового кулемета. Форсять партизани. Тут, у глушині, вони царі й боги. А в тих місцях, через які вони проїздитимуть, повно німців та поліцаїв. Там потрібна обережність...

— Ну, пацан, веди! — гукнув Орлов.

— Може, ви б менше шуміли? — попросив Спиридон. — Бо ще вскочимо в халепу.

— Не панікуй, — махнув рукою Орлов. — Бачиш, скільки у нас зброї? Ану сідай, вдаримо галопом!

Спиридон зітхнув і скорився.

Перший залізничний переїзд перескочили без пригод. Мабуть, охоронці поховалися в посадках, забачивши партизанів. Спиридон трусився на возі, що скакав по груддю, і картав себе. Та ж коли Орлов і далі так гарячкуватиме, то вони десь та наскочать на фашистів. І не лишиться нічого од його безшабашного загону. Ні, треба за всяку ціну «осадити» його... Але як?

Так і сяк заводив розмову з лейтенантом. І слухати не хоче. А другий переїзд все ближче й ближче... А там і охорона більша, і, буває, німці та поліцаї засади влаштовують.

Коли до переїзду лишилося з півкілометра, Спиридон рвучко скочив з воза, вхопив коня за вуздечку.

— Ти що, пацан, здурів? — скочив і Орлов. — Життя обридло?

— Оце як хочете, — понуро, але твердо сказав Спиридон, — хоч і вбийте мене, але, поки я не розвідаю, що діється на переїзді, не руште з місця.

Орлов плюнув спересердя, потім несподівано засміявся:

— От упертий! Мого характеру... Ну ладно, шпар. Тільки не барися...

— Я хутко... А коли що, то спробуйте перетяти залізницю лівим боком. А без мене на переїзд нізащо не руште!

Зрадливий цієї ночі сніг. Хоч як ступи обережно — гримить під ногами, мов бляха... Нарешті дістався до приколійних насаджень. Крізь голі дерева обмацав поглядом переїзд. Наче нікого. У будці світиться, видніються дві тіні. Отже, всього два охоронці. Це не страшно. Проте на всяк випадок треба підібратися до самої будки, зазирнути у вікно. Може, там ще є німці або поліцаї...

Клятий сніг аж лускотить під ногами в нічній застояній тиші. Ще й по коліна його край насипу... Хух, нарешті колія. Ступив на рейку і... побачив просто перед собою дуло німецького кулемета. І темні постаті на снігу по той бік насипу... Плигнув назад так, як не плигав ніколи в житті. Але ті, що лежали, плигнули ще шпар-

кіше. І Спиридон затіпався в міцних руках. Його потягли до будки.

У будці поставили на ноги. Спиридон зачумлено озирнувся. За столом сидів витрішкуватий німецький унтер. Побачивши Спиридона, ще більше вирячив водянисті очі і махнув рукою. Три поліцаї, що привели Спиридона, накинулися на нього з кулаками.

— За що, за що?— скрикнув Спиридон, намагаючись затулити обличчя руками.

Вони мовчки гамселили його. Тільки як Спиридон упав, прищуватий поліцай кинув:

— Щоб у тебе язик швидше розв'язався. Втропав?

Спиридона підняли, посадили на стілець. Унтер щось гаркнув прищуватому. Той важко подивився на хлопця:

— То хто ти є? Лазутчик партизанський?

Спиридон витер рукавом куфайки кров, що юшила з носа, жалібно скривився:

— Дядечку, що ви таке торочите? Я сирота, по наймах тиняюсь. Нащо мені ті партизани, коли мені їсти так хочеться?.. А ви ще й набили... Краще б щось поїсти дали...

Поліцай переклав унтеру. На товстих синюватих губах німця з'явилося щось схоже на недовірливу усмішку. Він знову гаркнув.

— Ти є партизан!— переклав поліцай.— І брехун. Ану, швидше признавайся, од кого і до кого йшов!

— Та, пане, — безневинно подивився Спиридон на унтера,— та хіба можна брехати після отакої товчанини? Та ви з мене не те що брехню вибили, а й душу.

Німець вислухав переклад і довго свердлив Спиридона витрішкуватими очима.Наледь він витримав той погляд. А в голові гарячково билася думка: «Як там Орлов? Хоча б не подався на переїзд. І ніяк його не попередиш...»

— А чого серед ночі тиняєшся?— передав німцеві слова поліцай.

Спиридон сьорбнув кров, зітхнув:

— Зараз, коли не ходи, — все одно ви пристанете, будете партизаном узивати... А який з мене партизан, пани-дядечки? Я ж іще зовсім хлопчак...

І вперше подумав: «Добре, що малий на зріст удався. Ніхто чотирнадцяти не дає...»

У німцевих очах промайнув сумнів. Ще раз обдивився хлопця. Латана-перелатана куфайка, полотняні брудні штани, на ногах, обмотаних ганчірками, чуні. Обличчя худе, змарніле... Устав, підійшов до Спиридона, понюхав куфайку. «Нюхай, скільки завгодно,— подумав Спиридон,— я свої кур'єрські обладунки, коли приходжу до партизанів, одразу знімаю. Отож димом од вогнищ вони не пахнуть...»

Німець цупко взяв Спиридона за комір, мовчки провів до дверей, розчинив їх. І носаком стусонув хлопця у темряву. Спиридон перелетів через насип і по плечі загруз у снігу.

Виборсавшись, якомога швидше подався туди, де лишив партизанів. Їх там не було. Слід вернув ліворуч. Отже, Орлов утямив, що Спиридон потрапив у халепу, й вирішив сам перебратися через насип. Але ж він зовсім не знає подальшої дороги! Треба негайно наздогнати його!

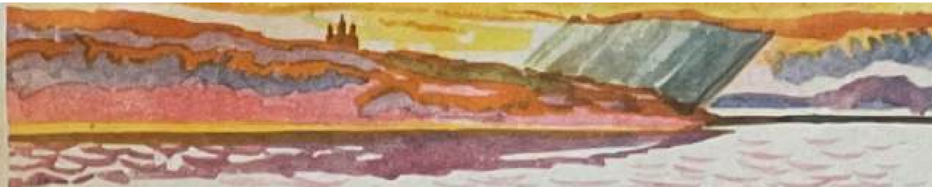
Ноги плуталися, ліва нога, сильно вдарена по коліну, підгиналася, якось невлад гупало серце... А Орлов таки перебрався через насип. Потім навпростець вибився до лісу. А там — перехрестя доріг... Якою він поїхав? Хитаючись од утоми, Спиридон постояв трохи і рушив середньою дорогою.

Всю ніч, затиснувши губу, а разом з нею все своє побите виморене тіло, блукав Спиридон лісом. Розтинав понуру темряву, насторожену тишу, до болю в очах прозирав нічний сонний ліс. «Тільки не впасти, тільки не впасти»,— благав сам себе...

Лише на ранок здибав партизанів. Вони заблудилися в лісі, далеченько забралися в хащі.

— Ну, пацан,— обійняв Спиридона Орлов,— ти просто молодець. Та де там — герой! Знаєш, коли мені знов дадуть літака, я тебе до себе радистом візьму! Ясно, коли підростеш.

— Та... спасибі,— наледь ворухнув губами Спиридон. — А зараз... підсадіть мене на воза... заморився... трохи.

ДУМА ПРО РЕВОЛЮЦІЙНИЙ КИЇВ

Богдан ЧАЛИЙ

Олександр ПАРХОМЕНКО

Малюнки А. ПАЛИВОДИ

1.

З буйних каштанів брунатну шрапнель
Жовтень скидає на київський брук.
Горнеться місто в солдатську шинель,
Бомбу — за пояс. Гвинтівку — до рук.

Йде по Вкраїні сімнадцятий рік,
Час неповторних тривог і надій.
Землі й заводи твої, трудівник!
Революційно бери й володій.

Має муштроване військо багач,
Не віддає свою владу добром.
Та переможно злітає кумач
В небо жовтневе над сивим Дніпром.

Тиснучи зброю, принишк Арсенал
Перед останнім рішучим ривком.
Жде в нетерпінні, чи скоро сигнал
Дасть робітництву червоний ревком.

Котить гармату Данило Січкар,
Слюсар Онисько підносить снаряд.
— Ну-бо, по вражому штабу удар
За перемогу Республіки Рад!

Хлопець пригладив розпатланий чуб,
Вогник лукавий в очах зазорів:
— Чесно сказати, то я миролюб,
Але сьогодні пальну в юнкерів!

Загуркотів над заводом літак,
Колом пішов, мов шукаючи щось.
Війську робочому подано знак, —
В громі й диму повстання почалось.

2.

Затворами заклацав
Повстанець: «Владу Радам!»
По плацах і палацах
Сипнули кулі градом.

Завулками, дворами
Рушничний дим повіяв.
На битву з юнкерами
Пішов робочий Київ.

В Маріїнськім палаці
Засіли генерали.
— Ану, пальнімо, братці,
Щоб нас довіку знали!

Для остраху Данило
Ударив із гармати, —
Не вцілив, бо не діло
Такий палац ламати.

Тим часом враже військо
Оговталось помалу.
— Громи! — гукнув Онисько, —
Керенщину зухвалу!

Повзе, мов черепаха,
Броньована машина,
А вслід — стрільці в папахах
І в шинелях мишиних.

Посунули рядами,
Зняли стрільбу і гамір.
До заводської брами
Пробитись мають намір.

Прицілився Данило, —
Ударив не для страху:
Мов швайкою прошило
Крицеву черепаху.

Рвонули з Арсеналу
Загони робітничі.
— В атаку! — пролунало.—
Вмирати нам не двічі!

Спецовки у мазуті,
Подерті і пом'яті.
Голодні ми й роззуті,
Та мужні і завзяті!

Ну, хто приборкать зможе
Розбурхану лавину?
Збіговисько вороже
Лягло наполовину.

Муштрованих розбили,
Куди вже їм до строю!
Тікаючи, губили
Нову англійську зброю.

Притьмом від Арсеналу
Потрощені загони.
Зі штабом — до вокзалу,
Скоріше — у вагони!

А їм услід гостинець
Червона шле гвинтівка.
Кипить Поділ, Звіринець,
Шулявка й Куренівка!

Лиш вітер дим розвіяв,
Розквітли стяги-маки.
Але буремний Київ
Здушили гайдамаки.

Метляючи шликами,
Вигулують з-за рогу.
Їжачаться штиками,
Завод беруть в облогу.

Гадали з ходу взяти
Твердиню робітничу.
Данило із гармати
Пальнув шликам навстрічу.

Спинились гайдамаки,
Стягають свіжі сили.
Ідуть та йдуть в атаки,
Кругом завод обсіли.

Тримаються в облозі
Відважні арсенальці.
На лютому морозі
До зброї липнуть пальці.

Дере пекельний холод,
Шпигає, мов голками.
За горло тисне голод
Кощавими руками.

Через кільце вороже,
Через глухі печері,
Проносять хто що може
Для вбогої вечері.

Худе хлоп'я придиба,
Старий дідусь чи жінка...
І в чих немає хліба,
Самим хоча б шкуринка!

Немов краплина в морі,
Бідарські щирі ноші...
Голодні люди, хворі,
Та де дістати гроші?..

(Закінчення буде).

СЛОНЯТКО, ЩО ЛЮБИЛО ТАНЦЮВАТИ

Юрій ЯРМИШ

Малюнки А. ЖУКОВСЬКОГО

У зоопарку жило собі Слонятко. Воно мало великі товсті ніжки і маленький хвостик. Про хобот я вже не кажу: він був смішний.

А поблизу зоопарку відкрили балетне училище, і діти вчилися там танцювати. І Слонятко теж хотіло навчитися танцювати. Але воно скромне й соромливе. І дозволяло собі лише вимахувати хоботом та хвостиком у такт музиці.

А очі Слоняткові дивились за сусідню огорожу. Там жила Страусиха із своїми Страусенятами. Вона була найкраща в зоопарку танцюристка.

Коли в балетному училищі починалися уроки і звідти линула музика, Страусиха теж навчала своїх Страусенят:

— Ви прекрасні танцюристи, мої милі Страусенята! Прудкіше піднімайте ніжки! Вище!

Ой, як заздрило Страусенятам Слонятко! Йому вже й цукерок не хотілося. Аби теж навчитися так красиво змахувати ніжками, легко присідати й кружляти.

І вночі, щоб ніхто не бачив, Слонятко стало тренуватися.

Але це не сподобалось лютій мавпі Горилі:

— І чого ти гупаєш своїми товстими ногами!— сердилась вона.— Сон мені про африканські джунглі перебив. Танцюєш, як Слон!

І Слонятко, важко зітхаючи, перестало тренуватися.

Але одного дня воно наважилося й попрохало найкращу в зоопарку балерину:

— Шановна Страусихо, навчіть і мене танцювати!

Страусиха прискіпливо оглянула пухкенького Слоника і сказала:

— Станьте, будь ласка, на одну ногу, а другу зігніть у коліні.

— А третю ніжку? Що мені робити з третьою ніжкою?— занепокоєно спитало Слонятко.

— З якою третьою?— здивувалася Страусиха.

— Ось із цією!— Слонятко підняло третю ніжку. — Адже у мене є ще ось ніжки! — боязко зауважило воно, тупцюючись на всіх чотирьох.

— Ах,— розсердилася Страусиха.— До чого тут чотири ноги? Ви танцюєте, як Слон, а не як Страусенятко!

Слонятко дуже-дуже посмутніло і ледве не заплакало. Але жоден Слон ще ніколи не відступався від своєї мети. І наше Слонятко теж було, хоч і мале, однак вперте. Воно підгледіло, як саме сторож зачиняє його велику клітку...

І якось на світанку відкинуло хоботом клямку і тихенько вийшло з клітки.

Щомиті озираючись, щоб часом хтось не помітив його, Слонятко подалося в бік, звідки завжди лунала музика. Там стояв будинок із широкими скляними вікнами.

Слонятко поторсало хоботом ручку на дверях. Не відчиняються...

«Мабуть, ще рано, — зауважило саме собі Слонятко, — піду у скверик, почекаю...»

І коли, нарешті, воно почуло музику, серце в нього закалатало. От і училище... Але що це? Слонятко не змогло протиснути у двері навіть голову!

Яка невдача? Що ж робити тепер?

Слонятко зазирнуло крізь розчинене вікно у кімнату. Там під музику дівчатка робили балетні вправи. Вони трималась однією рукою за довгу жердину вздовж стіни і то присідали, то піднімали ніжки.

Слонятко й собі стало присідати і по черзі піднімати ніжки. Йому навіть краще було на вулиці — просторо, і така гарна музика лунала з вікна!

Слонятко глянуло навкруги. Чи бачить хто-небудь, як гарно, так само, як дівчатка, воно танцює?

Поблизу стояли хлоп'ята з портфеликами і реготали:

— Яке дивне Слонятко!

— Як смішно воно танцює!

Слонятко дуже-дуже засмутилось і поплентало в зоопарк до своєї клітки. А вночі, коли всі звірі і птахи поснули, воно заплакало.

— Яке нещасне я Слонятко,— бідкалось.—Чому ніхто не похвалив моїх танців? Хіба вони такі погані?

Вранці до Слоняткової клітки завітав Директор зоопарку. Він був не сам. З ним прийшов сивий невеличкий чоловік у солом'яному брилі.

Слонятко злякалося.

«Мабуть, Директор дізнався, що я без дозволу полишало зоопарк і зараз сердитиметься!» — подумало воно.

Але Директор мовчав. А сивий невеличкий чоловік у солом'яному брилі вигукнув весело:

— Нарешті, нарешті я знайшов тебе, Слонику!

Однак Директор зоопарку став палко заперечувати:

— Ні, товаришу Дресирувальнику, ви помиляєтесь. Наше Слонятко нікуди не виходило з клітки. До того ж, Слони — це вам не цуцики. Вони по місту самі не гуляють. І тим більше — не танцюють...

Сивий чоловік у солом'яному брилі зітхнув:

— Ой, як жалкую я, що тролейбус так швидко їхав. Бо помітив я те дивне Слонятко лише в останню мить. Дуже, дуже сумно, якщо це не те Слонятко, що так весело танцювало!

«Я те, я саме те Слонятко!» — засурмило воно тоненько із своєї клітки. Це була його слоняча мова.

І радіючи, Слонятко стало витанцьовувати й махати хвостиком, наче пропелером.

— Еге, це ж воно і є! — зрадів чоловік у брилі. — Це саме те Слонятко, що любить танцювати!

— В такому разі, товаришу Дресирувальнику, я не стану вас відмовляти. Беріть його, — Директор зоопарку відчинив клітку. — Ось вам вервечка!

Вони йшли містом. Попереду Дресирувальник, а за ним на вервечці Слонятко. І всі давали їм дорогу — навіть тролейбуси, що були високі й товсті, наче дорослі Слони.

— Отут ти будеш жити і вчитися танцювати! — сказав нарешті Дресирувальник і показав рукою прямо перед собою.

Там був величезний будинок — круглий, навіть даху не видно.

— Прошу!— Дресирувальник навстіж розчахнув ворота.

Слонятко вільно пройшло у приміщення. Там теж були клітки. В них, як у зоопарку, сиділи гриваcті леви, смугасті тигри, бурі ведмеді. Вони з цікавістю дивилися на Слоника і доброзичливо вурчали, вітаючись з ним.

Слонятко теж привіталося, змахнувши перед новими сусідами хоботом.

Дресирувальник підвів його до найбільшої клітки.

— Тут ти житимеш. А зараз я тобі покажу арену.

За хвилину Слонятко було на круглій місцині, всипаній піском, як африканська пустеля. Арену огороджувала низенька стінка, а за нею на всі боки, аж до самісінької стелі піднімались крісла.

— Зараз ми почнемо урок!— сказав Дресирувальник.

— Товариші музиканти,— гукнув він кудись угору,— прошу музику! А ти, Слонятку, слухай її уважно і повторюй те, що я тобі казатиму. Спочатку навчись згинати правильно ніжку і тягнути носочок.

Так наше Слонятко стало жити і вчитись у цирку. Ой, йому нелегко було, хоч воно й дуже любило танцювати. Дресирувальник одного разу навіть розсердився на нього. Це було тоді, коли Слонятко навчилося ставати на дві передні ноги, а задніми махати високо в повітрі. Слоняткові здалося на радощах, що воно може й на голову стати. І справді зробило так!

Але тієї ж миті з таким гуком беркицьнулося на спину, що музиканти припинили грати і зди-

вовано зиркнули вниз: хто це там приніс такий гучний барабан? Ой, як боляче і соромно було Слоняткові. Воно навіть в очі Дресирувальнику дивитись не сміло.

— Хіба ти бачило, щоб хтось танцюючи ставав на голову?— докоряв йому Дресирувальник.— Це дуже негарно! Я тебе вчу на танцюриста, а не на акробата. Будь уважніше! Адже скоро в нас прем'єра.

Такого слова Слонятко ще не чуло. І вночі спитало у Смугастого Тигра, що воно означає.

— О, прем'єра, це дуже відповідально!— блимнув Смугастий Тигр жовтими очима.— Це твій найперший виступ. І від нього багато залежить. Лише коли ти сподобаєшся глядачам, вважай себе справжнім танцюристом...

І от настав день прем'єри. Слонятко зазирнуло крізь дірочку у завісі в залу. Вона була повнісінька. Від самого низу до стелі сиділи хлопчики, дівчатка, їхні мами з татами, бабусі й дідусі.

На арену вийшов високий красивий чоловік у чорному костюмі і гучно оголосив:

— Незвичайний номер! Слонятко—танцюрист!

З-за завіси Слонятко вискочило на арену. Світло прожекторів вдарило йому в очі. Всюди були люди. Гриміла музика.

І Слонятко розгубилося. Музика грала, а воно на виду у всіх глядачів... стояло!

І тут почувся знайомий впевнений голос:

— Слонятку, все буде гаразд!

Це говорив Дресирувальник.

— Слонятку, не хвилюйся. Ліву передню ніжку вперед, правою задньою притупуй!

Дресирувальник дав знак музикантам, щоб вони уважно слідкували за незвичайним танцюристом.

Слонятко виставило ліву передню ніжку, задньою правою швидко притупнуло і... заспокоїлося. Глянуло у зал — зовсім не страшно! Всі навкруги усміхаються. Цілий оркестр грає лише для нього.

І тоді Слонятко стало витупувати чечітку. Спочатку чотирма ніжками, а потім стало на дві задні ніжки і лише ними швидко вибивало, а передніми ляпало, наче в долоні. А далі як ударило навприсядки!

Всі, хто був у залі, аплодували Слоняткові.

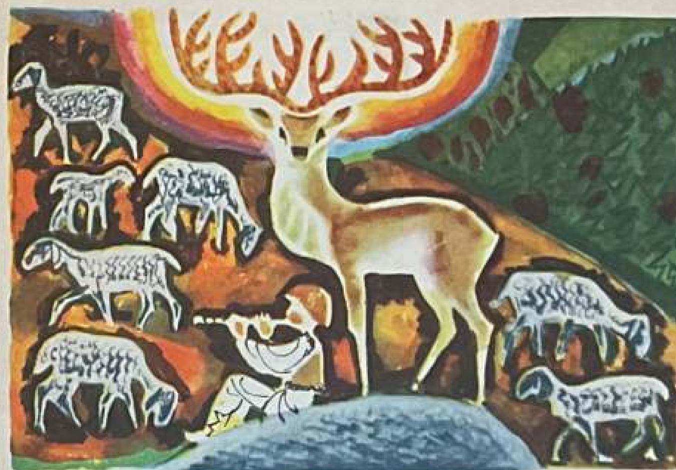
— Який прекрасний танцюрист! — раділи глядачі.

Коли Слонятко скінчило танцювати і розкланювалося, воно помітило в залі хлопчиків, що колись сміялися з його танців біля балетного училища, і дівчаток з того самого училища. Вони найзавзятіше аплодували Слоняткові і вигукували:

— Браво! Наше Слонятко танцює, як справжній артист балету! Браво!

А Слонятко розкланювалось і думало:

«Ой, невже це справді так? А цікаво, що сказала б про мій виступ найкраща балерина з нашого зоопарку — шановна Страусиха?»

Дмитро ПАВЛИЧКО

Малюнки С. АРТЮШЕНКА

ЗОЛОТОРОГИЙ ОЛЕНЬ

(Продовження)

Добре знав Золоторіг
Всі груні * і скали.
І ні разу вівці з ним
В лісі не блукали.

Він виводив рано їх
На росисті трави,
Ополудні вів у тінь,
В листя кучеряве.

Вечорами, як Василь
Грав у сопілчину,
Олень слухав і жував
Білу конюшину.

А нераз вони всю ніч
Розмовляли стиха,
Наслухаючи, як бір
В сні глибоко диха.

Так і осінь підійшла,
Почало дощіти.
Посхилялися в журбі
Полонинські квіти.

Дрібно дощиком сікло,
Мжичило із неба.
Повертатися в село
Пастушкові треба.

Треба вже отару гнать
На зимівлю в доли.
Олень каже: «Не люблю
Стайні і стодоли...

Та й не знати, як мене
Там зустрінуть люди.
Може, скажуть: «Нащо нам
Дикої приблуди?!»

Не врятуюся від них
Жодною мольбою.
Тут лишаюсь. Не проси,
Не піду з тобою!»

Гладив ніжно пастушок
Оленеві ріжки.

* Грунь — верхогір'я між двома потоками.

«Повернуся, — він сказав, —
Як зійдуть підсніжки!»

Олень друга попросив
Зняти з шиї дзвоник,
Потім скочив у кущі,
Як у трави коник.

А Василько череду
З гір плаями зводив.
Грала фрілочка його
Світові на подив.

* * *

Того року, мов на зло,
Навалив сніжище.
Декуди по вікна впав,
Декуди ще й вище.

В горах вили, як вовки,
Хуги та хуртечі.
Снігу велетням-дубам
Нанесло по плечі.

Наш Золоторіг-бідак
Падав у замети.
В думці кликав пастушка:
«Де ти, друже, де ти?!»

Голод оленя карав,
Допікав нещадно.
Голими лісами звір
Бігав безпорадно.

З рогів злущився глейок,
І вони сіяли,
Взяті в іній і туман,
Мовби ті опали *.

Олень відав, що його
Золотії роги
Варті більше, ніж усі
Стоги й обороги.

Він оддав би їх тепер
За стебло єдине...
«А якщо, — подумав звір,
Пошукать людини?

Стріти газду край села,
Впасти на коліна,
І за золото своє
Попросити сіна!»

Як подумав, так помчав
Навпрошки, безтями.
Тільки курява знялась
Над його слідами.

* Опал — напівдорогоцінний камінь.

І здавалось, що його,
Мов їздець неласкав,
Голод бив по животі
І нагай аж ляскав.

Олень біг навперестриб —
Кущ під ним чи хмарка.
Пропасть він перелітав,
Як дорогу — арка.

Втім під лісом кілька хат
Звіддалік угледів
Та в кожухах парубків
Схожих на ведмедів.

Він злякався й почекав,
Аж повечоріло.
До найближчого вікна
Підійшов несміло.

Нагадали про сінце
Льодовії квіти.

І від голоду в очах
Почало темніти.

В шибку рогом стук та стук.
«Хто там? — чути з хати.—
Просимо! Чи ти забув
Двері відчиняти?!»

Олень знову стук та стук,—
В хату він не піде.
Звідти знову хтось кричить:
«Та ж заходь, сусіде!»

Олень знову стук та стук, —
Вийшов Чоловічок,
Глянув — роги мерехтять,
Мов би зо сто свічок.

Хреститься: «Щезни, пропадь,
Згинь, нечиста сило!»
Олень каже: «Як мене
Бачить вам немило,

Я піду собі, але,
Знайте, я не з пекла.
Вигнала мене з лісів
Ця зима запекла.

Маю роги золоті,
Та сінця —
Їх для вас
Зараз відла

Чоловічок змі
Можна пожив
А до золота в
Як до гач * живиця.

Оленя заводить він
До своєї стайні, —
Їжте, ріженьки мої,
Золоті та файні!

Олень давиться — не їсть.
Сіно гарне, свіже.
Чоловічок не чека,
Роги йому ріже.

Пиняво робота йде —
Пилка не до злота.
Олень каже: «Не спішіть,
Це моя турбота!»

І до жолоба тарах —
Роги відлетіли.
У старого скупака
Губи затремтіли.

Він і каже: «Брате мій,
Дякую сердечно,
Та у мене жить тобі
Дуже небезпечно.

В хату просяться не раз
На нічліг мисливі.
Та й сусіди в мене злі,
Наче пси нюхливі.

Я тобі вночі стіжок
Вивезу до бору,
Тільки, прошу, не ходи
На мою обору!»

Біля оленя впада,
Лdestиться псявіра.
Сам гадає, як би так
Спекатися звіра.

Олень згодився: «Везіть
Сіно на поляну.
Я ніколи у ваш двір
Більше не загляну»...

* Гачі — вузькі гуцульські штани.

(Далі буде).

КЛУБ ЖОВТЕНЯТ

В ЧЕРВНІ ВСЯ НАША КРАЇНА ПОЗДОРОВЛЯТИМЕ ЛЕНІНСЬКИЙ КОМСОМОЛ УКРАЇНИ З 50-РІЧНИМ ЮВІЛЕЄМ. СЬОГОДНІ В КЛУБІ ЖОВТЕНЯТ — РОЗМОВА ПРО ГЕРОЇЧНУ ЮНЬ УКРАЇНИ.

ЯК ГАРТУВАЛАСЯ СТАЛЬ

Як тихо в класі! Жовтенята стоять, ані ворухнуться. Тільки палають оченята, тільки в декого сльоза котиться по щоці. Вожата Люба розповідає про героя-комсомольця з міста Шепетівки Миколу Островського.

Бився Коля Островський проти біляків коло Києва, коло Житомира, коло Новоград-Волинського, під Львовом. В одному з боїв перед його очима «спалахнуло магнієм зелене полум'я, громом ударило у вуха, пропалило розпеченим залізом голову. Перелітаючи через голову Гнідка, важко вдарився об землю».

Слухають жовтенята про бойового секретаря окружкому комсомолу Островського, приплющують очі і бачать героя вдома, після багатьох смертельних боїв. Лежить він нерухомо, скутий хворобою. Не слухає тіло, не бачать сонця очі, але він у строю. Він пише. Пише книги, на яких виховуватимуться сотні тисяч юнаків.

Ці книги ви, жовтенята, теж прочитаєте, ось тільки підростете трошечки

КВІТИ БІЛЯ ОБЕЛІСКА

Пливе пароплав по Дніпру. Високі зелені кручі, як казкові велетні у волохатих шапках, ваблять жовтенят:

— Пливіть швидше. Ми чекаємо на вас. Ми розкажемо вам одну з найстрашніших наших таємниць.

У Трипіллі в бою з бандою Зеленого загинуло 80 київських комсомольців. Їх кидали в глибокі криниці, розпеченим залізом випалювали на спинах зірки, розстрілювали, кидали з високих дніпровських круч.

Та жодні муки не лякали мужніх комунарів, вихованців Ленінського комсомолу, які боролись за молоду Радянську Республіку.

Стоїть обеліск над Дніпром. Живими квітами прикрашає молодь пам'ятник комсомольцям-героям.

Якщо жовтенята вашої групи пришлють трипільським школярам насіння квітів, щоб вони посадили їх біля пам'ятника, буде дуже добре.

ПАМ'ЯТНИК ІЛЛІЧУ

Напередодні Великої Вітчизняної війни в колгосп ім. Шевченка Генічеського району привезли з Києва двометрову скульптуру Ілліча. Війна не дала встановити пам'ятник. У село вдерлися німці. Секретар комсомольської організації колгоспу Василь Хозинський із товаришами, ризикуючи життям, темної ночі сховав скульптуру вождя. Василя схопили. Його катували, допитували, знущалися, та нічого від нього не добилися.

Розстріляли гітлерівці відважного ватажка сільської молоді Василя Хозинського, та він живе у серці народу. Пам'ятник Іллічу, врятований Василем, стоїть у сільському парку. Про героїчний вчинок комсомольців знає в селі кожен піонер, кожне жовтеня.

МИРНО СВІТИТЬ СОНЦЕ

Не тільки в буремні роки громадянської та Вітчизняної війни доводив свою вірність Батьківщині Ленінський комсомол України.

Космонавт Павло Попович, вихованець комсомолу, прославив на весь світ свою країну.

Комсомолець з Городища, відважний сапер Микола Пяскорський, знешкодив десять тисяч мін на далекій алжірській землі. Він мріяв, щоб мирне сонце світило алжірським дітям, і загинув за їхнє щастя.

Майстер Макіївського металургійного заводу, комсорг зміни Володимир Грибиниченко, повторив легендарний подвиг Матросова. Рятуючи

життя товаришів, він кинувся під розжарений потік металу і загинув.

Напишіть жовтенятам 7-ої Макіївської школи, де навчався Володя, і вони розкажуть вам про героя, чиє ім'я носить їхня школа.

О. НЕМЕЖАНСЬКА.

ВИКОНУЄМО ЗАВДАННЯ

Минуло п'ять місяців відтоді, як «Барвінок» оголосив конкурс жовтенятських зірочок на кращу підготовку до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. На запрошення взяти участь у роботі «Клубу жовтенят» радо відгукнулися наші читачі з Донеччини і Харківщини, Полтавщини і Закарпаття, Вінниччини і інших областей України. Ось один з листів:

«Дорогий «Барвінку»! Пишуть тобі жовтенята 1-го класу Полонської восьмирічної школи № 5 на Вінниччині. Ми теж готуємося до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна і вже приступили до виконання твого першого завдання».

А ось іще:

«Дорога редакціє! Всі жовтенята нашого 1-го класу пішли сьогодні додому дуже раді, — пише Натапя Бутетор, вожата 2-ої зірочки, села Неполоківці, Кицьманського району. Цю радість подарував нам перший номер журналу «Барвінок». Дуже зраділи ми, коли прочитали про ленінський «Клуб жовтенят». Запишіть нас до нього. Ми вже виконуємо ваші завдання.

А жовтенята з селища Свеса, Ямпільського району на Сумщині, надіслали до редакції великий фотоальбом, який розповідає про цікаві жовтенятські справи: конкурс на кращий вірш і пісню про Леніна, свято жовтенят «Ми онуки Леніна», жовтенятську зірочку, що працює в ленінській кімнаті та інше. (Фото друкуються).

Листи, листи, листи! Щодня на редакційний стіл їх лягає дуже багато. І хоч написані вони ще невправною рукою, різні за формою, та зміст їх один: хочемо бути членами «Клубу жовтенят». Хочемо якнайкраще підготуватися до дня народження Володимира Ілліча.

Дорогі друзі! Повідомляємо: усі жовтенятські зірочки, які надіслали нам листи, прийняті до нашого «Клубу». Бажаємо вам успіхів у роботі. Чекаємо нових повідомлень.

ЩОБ ЛИСТИ БУЛИ ЦІКАВИМИ

Щоб ваші листи були цікавими і щоб їх можна було надрукувати в журналі, треба до цієї роботи ставитися серйозно і уважно.

Нам сподобався лист вожатої 1-ої зірочки 2-го класу Борисніввської школи на Волині Лариси Кононенко. В ньому Лариса докладно розказує, які допитливі її жовтенята, як багато вони хочуть знати про Ілліча, як старанно готуються до ленінського свята.

«...Усім відомо, що Володимир Ілліч дуже любив дітей,— пише Лариса.— Багато дітей знали Володимира Ілліча, бачили його. Ми хочемо прочитати в «Клубі жовтенят» про дітей точніше

про дорослих, які в дитинстві бачили Ілліча. Розкажіть, будь ласка, про них. Де вони, що роблять!»

Готуючись до ленінського ювілею, в багатьох школах республіки піонери організували жовтенятам шкільні «Клуби жовтенят». І про це ми довідалися з листів юних дописувачів.

«...В нашій школі ми теж організували «Клуб жовтенят» і назвали його «Червона зірочка», — пишуть до редакції Рая Логвиненко і Люба Лазаренко з Ульяницької школи на Київщині». Молодці дівчата. Жовтенята за це будуть їм вдячні. Але Рая і Люба не розказали, як саме працює «Клуб», які свята провели вони з жовтенятами.

Не знайшли ми розповідей про роботу «Клубів» і в інших листах. Та один допис все ж цікаво розповів про шкільний жовтенятський клуб. Ось цей лист.

«У НАС УСІМ ВЕСЕЛО»

Коли жовтенята Коростенської школи № 2 прийшли до свого клубу «Зірочка», на порозі їх зустріло велике гасло: «У нас усім весело».

«От і добре»,— подумали жовтенята і побігли до залу, махаючи своїми запрошеннями. Та виявилося, що самих запрошень мало. Щоб потрапити до залу, треба подолати деякі перепони. Біля входу стоять вожаті Наталка й Галина. Кожному, хто має увійти до залу, вони загадують загадки. Відгадав — заходь. Не відгадав — щось цікаве сам придумай. Усім одразу стало весело. Один одному допомагають, усі хочуть швидше зайти до залу.

Нарешті, збуджені і веселі жовтенята займають свої місця.

На сцену виходить голова ради клубу «Зірочка» Фарід і звертається до присутніх:

— Найперше станцюємо «полечку» сидячи,— каже Фарід.— Покладіть руки на пояс, поставте праву ногу на носок, потім на каблучок, двічі притупніть ногою, спочатку лівою, а потім правою. Поверніться до сусіда з правого боку, посміхніться йому. Зробіть два хлопки. Поверніться до сусіда зліва і зробіть те ж саме.

Лунає весела «полечка». Жовтенята сміються, охоче танцюють.

НАЙКРАЩІ КВІТИ ІЛЛІЧУ

«Найкращі квіти Іллічу», — пообіцяли піонери нашої республіки. В цій великій і цікавій справі чимало можуть зробити й жовтенята. Редакція одержала багато листів, в яких жовтенята пишуть, що зібрали насіння різних квітів, висіяли його і доглядають. Про це написали Орися Дячук з с. Росошани Чернівецької області, Наталя Ковальчук з Липовенської середньої школи Кіровоградської області, Володя Джуран з м. Чернівців, Галина Мелешко з Лохівської школи Закарпатської області і інші.

Дорогі друзі! На дворі чудова пора року — весна. Травень. Буйно квітнуть сади. Напишіть нам, як зійшли ваші квіти, як ви допомагаєте своїм старшим братам і сестрам — піонерам — виконати узяте ними зобов'язання. Може, хтось із жовтенят виявиться кращим квітникарем і дістане право відвезти квіти в Москву, до Мавзолею Леніна, або в місто над Волгою — Сімбірськ, де народився і прожив третину свого життя В. І. Ленін.

ЧЕТВЕРТЕ ЗАВДАННЯ

1. ХАЙ ВАША ЗІРОЧКА РОЗШУКАЄ ПЕРШИХ КОМСОМОЛЬЦІВ РІДНОГО МІСТА, СЕЛА.
2. ЗНАЙДІТЬ КОМСОМОЛЬЦІВ, ЯКІ ВИЗВОЛЯЛИ НАШУ КРАЇНУ ВІД ГІТЛЕРІВСЬКИХ ФАШИСТІВ.
3. НАПИШІТЬ НАМ ПРО СВОЇ ПОШУКИ.

ЛАСИЙ КІТ ІВАШКО

Ганна ЧУБАЧ

Малюнок О. МІНДЛІНОЇ

Чорний кіт Івашко
Ох зітхає важко —
Впала сіра миша
У порожню пляшку.

Впала сіра мишка
Та й на саме денце.
Як її дістати —
Це ж бо не відерце?

«Вилізай. Не бійся. —
Кіт просив у миші.—
Я для тебе в мисці
Молока залишу...

Вилізай, не бійся»,—
Кіт благав до ночі.
Тільки вперта мишка
Слухати не хоче.

Чеше круглі вуха,
Хвостиком махає.
А голодний котик
Пляшку обіймає.

І таке надумав
Ласий кіт Івашко:
«Я закину вудку
В цю прокляту пляшку.

Миша — це не риба,
Упіймаю хутко».—
І пішов Івашко
Позичати вудку.

А тим часом миші,
Сестри чорноокі,
Кинули ту пляшку
На долівку боком.

Утекла сіренька
До матусі в нірку.
А ласун Івашко
Досі плаче гірко.

С · В · Я · Т · О

Нині в нас неначе свято:
В тата збільшилась зарплата.
Мамі — плаття у горохах,
Мамі маминій — панчохи,
Іванкові — самоката

Прикотив з крамниці тато.
А мені — цукерки,
Мріяні та хочені,
У коробці з квіткою,
В папірцях золочених.

Індекс 74022 Обкладинка **Н. Григорової.** Макет О. Животкова.

Здано до набору 4. III. 1969 р. Підписано до друку 28. III. 1969 р. Формат паперу $60\times90\frac{1}{8}$. Фіз. друк. арк. 3. Умовно-друк. арк. 3. Обліково-видавн. арк. 3,59. Тираж 545.000. Зам. 01144. Рік видання сорок другий. Виходить раз на місяць. Рукописи не повертаються. «Барвинок» на украинском языке.

Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Адреса редакції: Київ, Пушкінська, 28. Тел. 25-01-75, 24-13-97. Ціна 10 коп.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.